לרבות שוגג כמויד. בפ' שני (דף כו:): דהוה כאיב ליה מידי וסליק.

שהיה לו מכה בבשרו והיתה מתרפא: ואחווריה לבשריה. הפכו

למראה לרעת: דהדקיה. סגרו במסגר: לקחה מדם הדין. כלומר

רגלום לא אגרא דשומר קישואין

ה) [לעיל כו:], ב) לקמן פז.,
ג) ז"ל ידו. רש"ל, ד) ז"ל כי"ל רגלו. רש"ל ועיין רש"א,
ס) [ד"ה חרש],

בו א מיי׳ פ״ב מהלכות חובל ומזיק הלכה ג סמג עשין ע טוש"ע ח"מ

: סעיף ג מיי׳ שם טוש״ע שם :סעיף יא במ ד מיי׳ פ״ג שם הלכה ט טוש"ע שם סעיף לח:

ל הוז מיי פ״ב שם הלכה יא יג טוש"ע שם :סעיף יו לא ח מיי׳ שם הלכה יב

מוש"ע שם סעיף כה: לב ט מיי שם הלכה יג טוש"ע שם סעיף כו בהג״ה: לגי כ מיי שם טוש״ע שם סעיף כו: שם סעיף נו. לד ל מיי׳ שם פ״ד הלכה ז סמג שם טוש״ע

ח"מ סיי מכד סעיף א: לה מ מיי שם הלכה ט :ז מוש"ע שם סעיף ב הגהות הב"ח (h) רש"י ד"ה מדת הדין וכו' ולכשיתרפא גמי אינו

ראוי: (ב) ד"ה היטע וכו׳

ראוי לשמור קישואין:

גליון הש"ם נמ' א"ב לימא קרא או רפא רפא. וכן לעיל דף סה ע"א וש"נ:

רואין אותו כאילו שומר קישואין. שכבר נתן לו דמי ידו או דמי רגלו שומר קישואין לא קאי ארגל דברגלו קאמר בגמרא שבת כשומר הפתח אבל קישואין אין יכול לשמור א"נ בגמ' איירי בשיבר שני רגליו דומיא דסימא את עינו דאיירי בסימא שתי עיניו לא שלם לו כל זרכו דהא כי מתפח האי גברא מחולי זה שנקטע

דאי עינו אחת עדיין הוא ראוי לכל זה שהיה ראוי בתחילה ובתוספתא (פ"ט) נמי קתני רואין אותו כאילו הוא חיגר שומר קישוחין משמע דחיגר יכול לשמור ונראה דאם היה מלמד תינוקות לא נאמר כאילו הוא שומר קישואין ובשיבר רגלו אם היה עושה מעשה מחט או נוקב מרגליות לא נאמר כאילו הוא שומר הפתח דאם כן לקתה מדת הדין אלא הכא בסתם בני אדם שאין בעלי אומנות: דבי מתפח האי גברא. כלומר בתחילה כשהיה בריא: קרשן נותן לו דמי בולו. ע"כ לא מיירי באותו שקיטע את ידו ושיבר את רגלו וסימא עינו אלא אפילו באדם שלם דומיא דסימא עינו דלא איירי באותו שקיטע ידו ושיבר רגלו דהא בשיבר רגלו אין נותן אלא כשומר הפתח שהוא פחות מטחינת הריחים ותימה דמשמע הכא דחרש לא שוי מידי מדנותו לו דמי כולו ובפ"ק דערכין (דף ב. ושסף) תנן חש"ו נידרין ונערכין ואור"ת דיש לחלק בין חרש בידי אדם לחרש בידי שמים ולר"י נראה דהכא באדם שאין בר אומנות כדפי׳ לעיל וכן

> וחדא לא יהיב ליה. מימה בשלמה מק ושבת דין שלה יתן שכל זה בכלל דמי כולו אלא ריפוי למה פשיטא ליה שיהיה בכלל דמי כולו יותר מלער ובושת ונראה דגרם ריפוי בהדי לער ובושת ולא (הכא) בהדי נזק ושבת אך אכתי קשה דמאי קמיבעיא ליה דלמה יפטר מריפוי ולער ובושת דכל חדה וחדה בשביל שחרשו לבסוף ונותן לו דמי כולו מ"ש מקיטע ידו שאע"פ שהוא נותן מק שהוא דמי ידו נותן ריפוי לער ובושת ועוד אטו אם חבל בחרש וכי יפטר מריפוי לער ובושת מיהו מהא דתנן לקמן (דף פו.) החובל בחרש חייב אין לדקדק דמל"ל דהתם בחרש בידי שמים כדברי ר"ת או הוא בר אומנות ועוד דלעיל אשכחן דחייב ריפוי שלא במקום נזק ועוד תימה דפעמים מרויח במה שחרשו לבסוף כגון שהלער והריפוי היה עולה יותר מדמי כולו ונראה לר"י דפשיטה דמשלם לער ובושת וריפוי דכל חדא וחדא ומבעי ליה כגון שקיטע ידו יום ראשון ולא

> משמע מדנקט דלי דוולא ואזיל

בשליחות הלכך כשנתחרש אין שוה

כלום והתם מיירי כשיש לו אומנות:

נהל דנזק וריפוי ושכת דכל חדא

ילרבות שוגג כמזיד ואונם כרצון אם כן י . נכתוב קרא פצע בפצע מאי פצע תחת פצע ש"מ תרתי רב פפא משמיה דרבא אמר אמר קרא ורפא ירפא ליתן רפואה במקום נזק האי מבעי ליה לכדתנא דבי רבי ישמעאל דתנא דבי רבי ישמעאל ורפא ירפא מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות א"כ נכתוב קרא ורופא ירפא ש"מ ליתן רפואה במקום נזק ואכתי מבעי ליה לכדאמרן למיתני ביה קרא בריפוי 9 א"כ לימא קרא או רפא רפא או ירפא ירפא מאי ורפא ירפא ש"מ ליתן רפואה במקום נזק מכלל דמשכחת להו שלא במקום נזק שלא במקום נזק היכי משכחת להו צער אכדקתני צער כוואו בשפוד או במסמר ואפילו על צפורנו מקום שאינו עושה חבורה ריפוי בדהוה כאיב ליה מידי וסליק ואייתי ליה סמא חריפא ואחווריה לבישריה דצריך לאותבי ליה סמא לאנקומיה גוונא דבישריה שבת ידהדקיה באינדרונא ובטליה יבושת דרק ליה באפיה: שבת רואין אותו כאילו הוא שומר קישואין: תנו רבנן שבת רואין אותו כאילו הוא שומר קישואין ואם תאמר לקתה מדת הדין דכי מיתפח האי גברא לאו אגרא דשומר קישואים הוא שקיל אלא דלי דוולא ושקיל אגרא אי נמי אזיל בשליח ושקיל אגרא מדת הדין לא לקתה שכבר נתן לו דמי ידו ודמי רגלו אמר רבא הקמע את ידו נותן לו דמי ידו ושבת רואין אותו כאילו הוא שומר קישואין ישיבר את רגלו נותן לו דמי רגלו ושבת רואין אותו כאילו הוא שומר את הפתח יסימא את עינו נותן לו דמי עינו ושבת רואין אותו כאילו הוא מטחינו בריחים חירשו נותן לו דמי כולו בעי רבא קשע את ידו ולא אמרוהו שיבר את רגלו ולא אמרוהו

מי אמרינן כיון דלא אמדוהו בחד אומדנא חייב סגי ליה ויהיב ליה דמי כוליה בהדי הדדי או דלמא חדא חדא אמדינן ויהבינן ליה נפקא מיניה "דבעי למיתב ליה צער ובושת דכל חדא וחדא נהי דנזק וריפוי ושבת דכל חדא וחדא לא יהכיגן ליה דכיון דקא יהיב ליה דמי כוליה כמאן דקטליה דמי והא יהיב ליה רמי כוליה צער ובושת מיהת דכל חדא וחדא יהיב דהא הוה ליה צער ובושת ואם תימצי לומר כיון דלא אמרוהו קא יהיב ליה דמי כוליה בהדי הדדי אמרוהו מהו מי אמרינן כיון דאמרוהו חדא חדא בעי למיתב ליה או דלמא כיון דלא שלים יהיב ליה דמי כוליה יתיקו בעי רבה שבת הפוחתתו בדמים מהו היכי דמי כגון שהכהו על ידו וצמתה ידו וסופה לחזור מאי כיון דסופה לחזור לא יהיב ליה ולא מידי או דלמא השתא מיהת אפחתיה תא שמע סלהמכה אביו ואמו ולא עשה בהן חבורה מוהחובל בחבירו ביום הכפורים

לעזי רש"י שקיל אלא דויל דוולא ושקיל אגרא יתירא ונמצא שכל ימי חליו אבד את דשטריר"ט זאת: א"נ. כי נקטעה ידוף: אויל בשליחותה ושקיל הגרה. יתירה ואיגלאי מילתא דלאו בר שימור רבינו חננאל קישואין: מדת הדין לא לקתה שכבר ומורפא ירפא ליתן רפואה נתן לו כו'. ולכשיתרפה (ה) חינו רחוי במקום נזק. והשבת איתקש לריפוי שני רק לדלות ולילך בשליחות: קיטע ידו. . שבתו יתז ורפא ירפא. עדיין הוא ראוי כי לשומר קישואין מדאיצטריך למיתנא וכולן הלכך שבת כל ימי חליו נותן לו שכר שימור קישוחין: שיבר חת רגלו. ושוב אינו ראוי לשמור קישואין שלריך להלך סביב הגנה: **חירשו**. אין ראוי דתנז כואו בשפוד לכלום: קיטע את ידו ולא אמדוהו. בית דין ולא אמרו למזיק תן לו כך וכך ריפוי כך וכך שבת לער ובושת ואחרי כן שיבר את רגלו קודם שיתרפא: חדה חדה המדינו. ואע"ג דבנוק לא נפקא לן מינה מידי דהא סוף סוף כל שעה הולכין ופוחתין את דמיו הלכך בין אומד כולה בין דהרזקיה אומד כל אחד בפני עלמו מדה אחת היא: נפהא מינה למיחב ליה לער ובשת דכל חחד. אבל ריפוי לא שהרי לא נתרפא בינתים ושבת לא שהרי נותן לו דמי כל מה שהיה שוה מתחילה והרי הוא עבדו: שבת ילו הוא שומר קי הפוחתתו מדמים. הכהו מכה שהוא לריך לשבות ממלאכתו וסופו להיות שלם כבתחילה ואין כאן אלא שבת אבל פוחתו עכשיו בדמים שאם היה בא לימכר עכשיו היו דמיו פוחתין: בשומת מהו. מי מחייב אפחת דמיו דהשתא או לא: למחה. דשטריר"ט בלע"ז לשון לומת הגידין מקום שהגידין לומתין (חולין דף עו.): כיון דסופה לחזור לא יהיב ליה. דמי ידו: ולא עשה בהן חבורה. דאין עליו חיוב מיתה עד שיעשה בהם חבורה ושבת כאילו באלו הן הנחנקין (סנהדרין דף פד:):

משתלמין במקום נזק, מכלל דמשכחת לה הכיי, הכבר... דמשתלמי כולהי שלא במקום נזק. אין, צער, . א לן כויה בין יש בה חבורה ובין אין בה חבורה חייב. ריפוי, כגון שנתן במכה סם חריף ונתרפית המכה ונעשה המקום לבן ווראה כמו וגע. חייר לחח סמים אחרים להאדים המקום הלבן שיחזור כמראה הבשר, זה הוא ריפוי ולא על מכה. שבת, ובטליה. פיר׳ כלאו בחדר ובטלו ממלאכתו שחייב לשלם לו בטילתו. בושת, דרק באפיה. מתני׳. שבת רואין אותו כאילו הוא שומר קישואין כול׳. תנו רבנן שבת, רואין אותו ואם תאמר לקתה מדת הדין, כלומ׳ אדם נוקב מרגליות יקח שכירות שומר קישואין פחות שבשכירות. מדת הדיז לא מרגליות. ולא יצלח להיות נוקב מרגליות אלא לשמר קישואין שאין צריך יד אלא בקול בלבד. וזה מפני שהוא חולה ואינו יכול לשמור אפילו קישואין נותן לו שכר שומר קישואין. אמר רבה קטע ידו נותן לו דמי ידו, ישבות כאירו שומו קישואין. שבר רגלו נותן לו דמי רגלו, ושבת רואין אותו כאילו הוא שומר דמי עינו, ושבת רואין אותו כאילו מטחינו ברחים. חרשו נותן לו דמי . כולו. בעי רבא קיטע ידו ושבר רגלו וסימא עינו ולא אמדוהו עדיין וחרשו מהו, ועלתה בתיקו. בעי רבה הכהו על ידו מכה פיר' כגוז צמתו בבור חיי. והוא כגון צמקה, שאינו יכול לעשות בה מלאכה ואלו בא למוכרו פחתתו או הכל ואפילו שבת עד שתחזור לכמות שהיתה. ואתינן למיפשטה מדתנן . לקמאן המכה אביו ואמו

אמדוהו וביום שני שיבר רגלו ולא אמדוהו וביום השלישי חרשו מי אמרינן דחשיב כאילו עשה הכל בפעם אחת ואומדין הכל ביחד או דלמא כיון שהחבלות היו בזה אחר זה אומדין לכל אחת ריפוי ולער ובושת שלה בפני עלמה ונ"מ שאין עולה כ"כ כשאומדין הכל ביחד כמו שעולה כשאומדין כל אחת בפני עלמה: שבת הפוחתתו בדמים מהו. כגון שהכהו על ידו ולמתה וסופה לחזור שמלבד שבתו שבכל יום ויום עד שיתרפה נפחתו דמיו שאין בני אדם בקיאין להכיר בידו אם סופה לחזור ולא יכניסו עלמן בספק לקנותו כבריא ושולט בשתי ידיו וסבורין שלא יתרפא עוד אבל בדבר הידוע שסופו לחזור מודה אביי שאין נותן לו אלא שבת שבכל יום ויום:

סימא את עינו ולא אמדוהו ולבסוף חירשו מהו